

EÖRSI ISTVÁN

SZREBRENICA, 1995

Füves hegyoldal erdők karajában,
július alkonyfényei.
Egy nyúzott bosnyák paraszt borostásan
a messziséget kémleli.

Nézi, ahogy Nyugat felől piroslik
az ég, s a Földdel összenő.
Két kezéből tölcséert formálva ordít:
„Nincsen veszély! Gyertek elő!”

„Nincsen veszély!” - ismétli szakadatlan,
„Gyertek elő!” „Nincsen veszély!”
Üregéből a szeme majd kipattan,
vékony szája piszkosfehér.

Oly vézna ő is, mint göcsörtös ujjja,
rongyai közt lába remeg,
a magánhangzókat hosszúra nyújtva
szétteríti a völgy felett.

A sötétzöld fű szélre vár aléltan,
föntebb már bólognak a fák.
Mint búra alatt vagy mint búborékban,
nyugodni készül a világ.

Az erdőkben, hol hetek óta nincs vad,
több vadászegylet működik.
Ki előjön, azt agyondöfködik, vagy
ha szerencsés, csak lelövik.